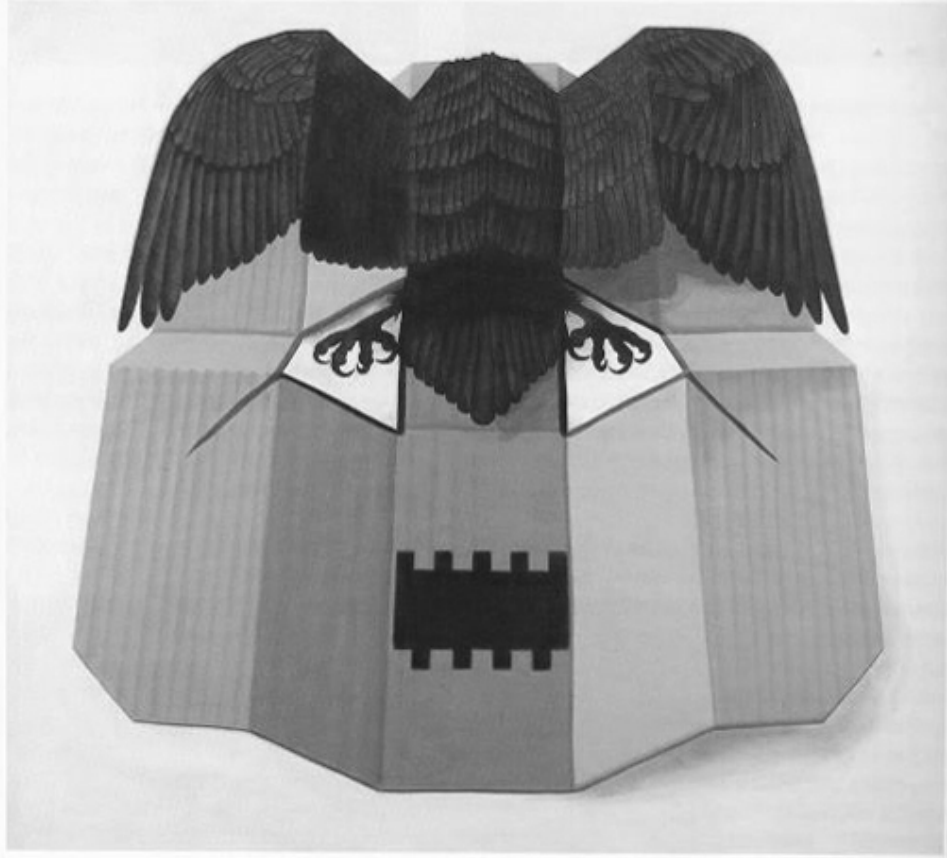

Zıtlıkların Çatışması...

Erol Eskici, ilk solo sergisinde zamana yayılmış, daha çocuksu ve parçalanmış eserlerin ardından ikinci solo sergisi ile belli bir konuya odaklanıyor.

erol eskici

Geçen sezonda sizi Mac Art Galeride izlemiştik. Şiddetin ön plana çıktığı bir seri vardı. Mac Art'ta sezon açılışını yapan serginiz "Kayıp Frekans" daha içe dönük, daha karanlık... Biraz sizden bu sergisi dinleyebilir miyiz? İki sergi arasındaki serinin bağlantısını anlatabilir misiniz?

İlk sergimdeki şiddet kavramı, narratif anlamda bir şiddetten ziyade, süreç bağlamında, çalışmaların üretim biçiminin bir özelliğiydi. Bu sergi ise, benim alter-egom'a daha yakın çalışmalardan oluşuyor. Dolayısıyla daha enfantil (çocuksu) bir yapısı var. İlk sergi, zamansal anlamda, bu sergiden daha geriye gidiyordu, daha uzun bir sü-

recin sonucuydu. Daha amorf ve daha fragmanter (parçalanmış) bir yapısı vardı. Bu süreç boyunca topografiya, fiziksel süreçler, tahribat ya da doppelgänger* kavramlarıyla meşgul idim. Direkt bir analogi yapmak mümkün değil iki sergi arasında. "Kayıp Frekans", o fragmanlardan bir tanesi gibi görünüyor bana. Bir süredir ölüm kavramı üzerine düşünüyordum. Bellek, deneyimler, davranışların kökenlerini merak ediyordum. Örneğin gülme jestinin... Bunun, doğadaki diğer bütün canlıların aksine, ölümlü olma farkındalığına karşı bir tür karşı esrime olduğunu düşündüğüm için, sergi mekanında bir filmde karakterin, "Uncle Nikolai"nin muhteşem gülüşünü kullan-

dim. Freud'un ölüm içgüdü'sü dediği kavramın cinsellikle olan direkt bağlantısını edebi anlamda Bataille'den biliyoruz. Sonra bunu alıp mizahla yoğuran Woody Allen... Sinematik anlamda ise Tarkovski'de yoğun olarak hissedilir ölüm. Tabi bir karşıtlık olarak... Liste alakasız gibi görünüyor ama daha başka birçok isim... Neyse, Andrei Rublev'de iki sahne vardır, bir tanesinde ikona ressamlarından biri, bastonu ile kendi köpeğini öldürür. Bir sonraki çekimde siyah köpeğin, beyaz zemin (kar) üzerindeki ölüm sahnesini izleriz. Bir diğer sahnede ise Rublev'in çırağı, çürümeye yüz tutmuş beyaz bir kaz ölüsü bulur, siyah (çamur) zeminde. Bahsettiğim karşıtlık aslında göstergesel anlamda. Bu bir hissetme biçimi. O nedenle biraz kapalı olduğunu kabul ediyorum. Sergi karanlık bir sergi, bu konuda haklısınız. Daha fazla siyah beyaz film izlemesem iyi olacak. Aslında bunun bilinçli bir tercih, bir strateji olduğunu söyleyemem. Fikirler, hisler oluştuğu, materyallerin biçimini, çerçevesini de koşulsuz biçimde beraberinde getirmeye başlıyorlar. Ben bu konuda çok rahatım. Tabi birde bellek uyuması var.

Kurulum yani bir sergi biçimi en azından sergi kadar önemli bir hal alabiliyor bazen. Her zaman bir sürpriz oluyor ve en çok bununla meşgul haldeyken buluyorsunuz kendinizi. Bu sergideki "sunak" adlı duvar düzenlemesi dolaylı bir "ad-hoc" olup çıkiverdi örneğin. Sergiler arası bağlantılardan biri de dolayısıyla kurulumda gözle görülebiliyordu. Zaten bir sergileme biçimi de kendi başına ayrı bir söylem. Bunun için galerinin de açık fikirli olması gerekiyor bana kalırsa.

Hem solo hem de inisiyatifler (ha za vu zu, Sanatorium gibi) ile birlikte işler çıkartan bir sanatçısınız. Beraber ve solo çalışmanın kendine göre avantajları veya zorlukları oluyordur. İşlerinize etkisi nasıl oluyor?

Her iki kolektif de, benim birlikte bir şeyler yapmak için bulduğum insanlardan ziyade, sevdiğim arkadaşlarımdan oluşuyor. Bunun dışında Atıl Kunts Kolektifi'ni de keza böyle... Yani kurumsal bir durum değil. Ben bu yapılaşmalara ara sıra, dışarıdan katılan biriyim. Bireysel pratiklerimle kalabalık çalışma biçimi birbirinden çok farklı... Kendimle ilgili düşündüğümde, bir taraftan ne kadar bireysel olursam olayım bir taraftan da birliktelik bağlamında güçlü bir hisse sahibim. O an, her türlü bireysel mekanizmayı bir tarafa bırakabiliyorum. Bu benim açımdan daha tedavi edici, onarıcı ve keyifli bir çalışma. Yani iki durum, birbirlerinden çok farklı zeminlerde cereyan ediyor

Östte:

"Soluk Soluğa İki Köpek Yanaştı Birden",
2011, 181.5x230.5 cm., (Sanatçının ve Mac Art Galerisi'nin izniyle).

Sol sayfa:

"Otomask", 2011, kağıt üzerine akrilik, 200x181 cm.,
(Sanatçının ve Mac Art Galerisi'nin izniyle).

* E.N.: Almanca bir kelimedir. Çift gezer anlamına gelmektedir. Kişinin kötü, çirkin yönünü simgelemektedir. Edebiyatta Edgar Allan Poe'nun "William Wilson", Oscar Wilde'in "Dorian Gray'ın Portresi", Robert Louis Stevenson'ın "Dr. Jekyll ve Mr. Hyde" eserlerindeki karakterin kendi kötü ikizi ile ilişkisi 'doppelgänger' kavramına örnek olarak gösterilmektedir.

Anadolu'da sanat eğitiminize başlayıp, İstanbul'da devam ediyorsunuz. Farklı eğitim kurumlarının içinde oldunuz. Yurt dışında sergilere katıldınız. Genç bir sanatçı olarak Türkiye'deki sanat eğitimini kendi deneyiminiz üzerinden ve sizin işlerinize yansımaları üzerinden aktarabilir misiniz?

Güzel sanatlar lisesine gidene kadar, okuldan tam anlamıyla nefret ediyordum. Buradaki göreceli özgürlük alanını iyi kullandım. Bugün uğraştığım şeylerin birçoğunun ilk hallerini burada ortaya çıkardığımı anlıyorum şimdi. Tabi, devamında üniversite yıllarında da bir itiş kakış oldu kaçınılmaz biçimde. Öğretim elemanlarıyla bir şekilde ilişki kuramayabiliyorsunuz. Fakat şanslıydım ve beni anlayan, dinleyen bir iki kişiye de denk geldim. Ben daha iyi gözlemlediğim kendi üniversitem ile ilgili konuşabilirim. İyi mi? Kötü mü? Tartışmasını bir kenara bırakıyorum. Zira ne kadar kötü olduğunu sağır sultan bile biliyor. Bunlar yıllardan beri gelen, sonu olmayan tartışmalar. Hareketsiz kadrolarla, tuhaf ve gereksiz onca dersle olacak iş değil bu.

Mac Art Galerisi'nde serginiz çok yakın tarihte sona erdi. Ama şimdiden yeni projeler üzerine çalışıyorsunuzdur. Bize biraz bilgi verebilir misiniz?

Proje, akabinde prodüksiyon gibi şeylerden oldum olası rahatsız olmuştum nedense. Bir takım fikirlerim var, fakat bunlar için biraz bilgi edinmem gerekiyor. Bazı heykeller üzerine düşünüyorum. Çok hakim olduğum bir alan değil. Bunun için bir araştırma yaptık-tan sonra olabirliği ölçüsünde hayata geçirmeye çalışacağım.

Erol Eskici, 1984 yılında Hakkari'de doğdu. 2003 yılında Adana Güzel Sanatlar Lisesi'ni bitirip, 2006 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümü'ne girdi. Sanatçının eserleri ilk olarak ha za vu zu sanatçı inisiyatifi ile birlikte 2007 yılında görülmeye başlandı. 10. İstanbul Bienali'ne yine ha za vu zu ile katıldı. 2009 yılında Londra ve İstanbul'da açılan "Kent ve Sanat" karma sergisine katıldı. 2010 yılında İstanbul'da çeşitli karma sergilerin ardından Mac Art Galerisi'nde ilk solo sergisi "Alçak Gerilim"i açtı. Sanatçı ikinci solo sergisini de 2011 sezonunda Mac Art Galerisi'nde "Kayıp Frekans" başlığı altında düzenledi. Eğitimine devam eden sanatçı İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.